

II. razdelek. Slovesne pesmi Vodniku posvečene.

Franc Bile (iz leta 1819); Matevž Hladnik, učitelj na realki v Gorici; Leopold Kordež na Dunaji; Vojteh Kurnik v Teržiču; G. Leinmüller, zemljomerski asistent na Kerškem; Korl Melzer, c. kr. gimn. profesor v Ljubljani; Miroslav (Vilher), posestnik v Senožecih; A. Praprotnik, učitelj na Dobrovi; Blaž Šušnik; Fr. Svetličič v Sorici; Franc Verbnjak, fajmošter v Fürstenfeldu; Fr. Virk, fajmošter v Kolobjah; Tomaž Zupan, bogoslovec v Ljubljani.

III. razdelek. Mnogoverstne pesmi in sestavki:

novela, spisi o domači zgodovini, pravlice in domovinske reči, učene reči po domače pisane v jezikoslovskih zadevah, potopisje, estetični sestavki i. t. d. (takih sestavkov imam uže 50 v rokah; nekteri so prav obširni). Pisatelji so: Jožef Babnik v Ljubljani; Franc Bradaška, c. k. gimnasijski prof. v Zagrebu; Karl Dežman, muzealni kustos v Ljubljani; Alojzi Egger, c. k. gimn. profesor na Dunaji; Ludovit Germonik, c. kr. bibliotekarni vradnik v Ljubljani; Fr. Herman Hermannsthalski, c. k. ministerijski tajnik na Dunaji; Peter Hicinger, fajmošter v Podlipi; Kajetan Hueber, fajmošter v Stari oslici; dr. V. F. Klun, profesor tergovske učilnice na Dunaji; Leopold Kordež na Dunaji; Juri Kosmač, c. k. bibliotekarni scriptor v Ljubljani; J. E. Kovačič, korar v Terstu; Ignaci žlahni Lazzarini, c. k. svetovavec pri poglavarstvu v Gradcu; Jožef Filibert žlahni Lazzarini v Reki; Franc Legat, okrajni zdravnik v Višnji gori; C. Leinmüller, zemljomerski asistent na Kerškem; Jernej Lenček, kaplan v Žireh; Jožef Levičnik v Železnikih; Franc Levstik v Ljubljani; Kamilo Mašek, učitelj muzike v Ljubljani; dr. Franc Miklošič, c. k. profesor na dunajskem vseučilišču; Franc Navratil, c. k. oficijal pri vikši dvorni sodnii; Jožef Novak, bogoslovec v Ljubljani; Janez Orešek, c. k. gimn. profesor v Celji; A. Praprotnik na Dobrovi; gospá M. Prettner v Ljubljani; Vijanski Janko (Pukmeister) v Velejskem gradu; P. Radič, doktorand filozofije na Dunaji; Janez Steska, c. k. računski svetovavec v Ljubljani; Jožef Šubic, dr. zdravništva v Celji; Davorin Terstenjak, c. k. profesor v Mariboru; Lovro Toman, dr. prava v Ljubljani; I. A. Ulepič Krainfelski, c. k. dvorni svetovavec in predsednik v Zagrebu; Vilh. Urbas, učitelj v Ljubljani; M. Valjavec, c. k. gimn. profesor v Varazdinu; dr. Korl Vesel, c. k. okrožni zdravnik v Ljubljani; Janez Zalokar, fajmošter v Ljubljani.

Zares lepa versta dobro znanih, čislanih imen! Ni treba še posebej opominjati, koliko izverstnega se lahko upa pri tacih možéh. Nadjati se je, da se bodo tersili tudi še tisti izmed „poklicanih“, ki so do zdaj izdajatelju v žalost molčali; poslali bodo, če prav kaj majhnega pa krepkega, da bi tudi oni pripomogli k spominku Vednikove slave!

Slovenski narod pa bo z obilimi naročili pokazal, da spoštuje svojega pervega pesmika, in da čisla tudi svoje učene možé, pesmike in pisatelje, ki so še živi.

(Naroča naj se pri meni, ali pa v Kleinmayrjevi in Bambergovih bukvarnici v Ljubljani. Kdor bo nabiral naročnike, dobí na deset iztisov, ako hoče, enajstega po verhu).

V Ljubljani mesca januarja 1858.

Dr. E. H. Costa.

Vražje zdravila.

1. Olovska kerv.

Večkrat že smo mislili, zakaj da imajo v Istri večidel vsi osli ušesa ali pa repe narezane, luknjaste ali pa odrezane.

Naključilo se nam je, nekega jutra ravno iz bližnjega mesta gredé, to smešno prikazen prav natanko spoznati.

Srečamo namreč nekega človeka, ki nese svetilnico (laterno) v rokah in janko čez ramo. Naravnost nam odgovorí, da — naj mu ne zamerimo — je nesel oslovske kervi k nekemu bolniku, kateri je bil strašno otečen in ga je tako silno bodlo, da mu nobena stvar ni pomagala. To kerv, okoli pol kupice, je mogel popiti z upanjem, da ga bo gotovo ozdravila. — Ene dni potlej umerje bolnik, in ubogemu oslu so zastonj rep presekali.

Ni davnej, kar je tudi en župan umerl, kterega so tudi na zadnjo uro s kervjo te poterpežljive živinice napajali.

Da bi pač oslom, kadar jim rep ali ušesa režejo, na misel prišlo, da bi take žive konjoderce saj s kopiti pozdravili ali pa jim z zobmi na stegnih pušali, da bi pomnili, kadaj so uganjali neumno vražo!

2. Živ preparan piščanec.

Drugi lek (zdravilo) take baže je: Kadar se kdo meša, da ne vé, kaj govóri, in blodi neumne reči, ujamejo piščanca, in živega po sredi od vrata čez persi preparajo, in tako razklanega z vsem drobom bolniku na glavo privežejo, dokler ne omerzne; potem ga morajo podgane pod streho pojesti. Bolnik se ozdravi, kakor od oslovske kervi!

J. Sajovec.

Nove orglje na Verhniki.

14. dan pretečenega mesca sta zdolej podpisana presojevala nove verhniške orglje na 22 spremenov, ktere je izdelal gosp. Ferdinand Malahovski v Ljubljani. Izverstno lepoglasje teh orgelj pri vseh spremenih skup zasluži očitne pohvale; lepoglasja posameznih spremenov pa ni moč dostojno popisati. Čez vse druge spremene izverstna je „vox humana“, spremen po mojstru Malahovskemu iznajden, ki tako ljubeznjivo poje, da človeka do solz omeči. Petju se ta spremen tako priliči, da mu ga v tem oziru ni para. Orglje so razdeljene v tri razdele, kterih eden spredej, dva bolj zadej ob vsaki strani okna stojé. V sredi so igravke (Claviaturen). Znotrajna in zvonajna naprava orgelj spričuje, da jih je umetnik postavil, ki je za tako delo vés sposoben, in ki zasluži, da ga očitno pohvalimo in za enake stavbe posebno priporočimo.

Gregor Rihar,
organist pri stolni ljub. cerkvi.

Franc Ser. Adamič,
učitelj v Šmartnem pri Litii.

Potovanje po zahodnem ali po jutrovih deželah v letu 1857.

Spisal Mihael Verne.

V.

24. sušca je bilo prav ugodno, jasno in toplo vreme, in veselo smo jadrili dalje proti jugu ob zahodnem primorji moreaškem ali peloponéškem. V malo urah nas pri-nese urni parobrod vštric nekdanje nesrečne Mesenije in slovečega Navarina. Je pa Navarin, ki mu Gerki Neokastro pravijo, majhno mestice, ki ne šteje žez 3000 duš, z lepo krasno lukó, ki je tolika, da ima v nji čez 1000 največjih brodov ali ladij prostora dovolj. Boljšega zavetja za brodovje nima pri vseh svojih zalivah ne Pelopones ali Morèa, ne vsa Grecija. Vhod v brodstaje je tako ozek, da ne more čez dvoje brodov naenkrat va-nje, in pred vhom jim je otok Sfagia ali Sfakteria v zavetje. Voda je tudi za največje vojniške ladje dovolj globoka, in tla so za brodovne mačke take, da ni treba nikdar boljnih. — V starem Navarinu, ki so ga v starodavnih časih Pylos imenovali, je kraljeval nekđaj modri Nestor, in luka navarinska sloví od nekđaj. Že o peloponeški vojski je bila tú med Atenčani in Špartanci kervava morská bitva v letu 425 pred Kristusovim rojstvom. Razno osodo pa je

*